

טוראי יקיר אברהמי ז"ל, בנם של יוכבד ואהרון אברהמי, אח סנדוויץ' ללביאה הבכורה ולנועה הצעירה ממנו.

יקיר נולד ב-28.9.1986 בבית חולים בלינסון וגדל כל חייו ביישוב הקהילתי נירית.

יקיר התגייס לצה"ל ב-24.11.2005 ונהרג יום לאחר מכן בתאריך 25.11.2005

חיו של יקר,

יקיר נולד ב-28.9.1986 בבית חולים בלינסון. אימו, יוכבד, מספרת שיקיר נולד מסי ימים לאחר יום הולדתה ומכיוון שהיא ילדה אותו בניתוח קיסרי תאריך הניתוח נקבע ליום הולדתה אך מאחר והייתה חולה הניתוח נדחה, ויקיר נולד ב-28 לספטמבר.

יקיר עם אימו, יוכבד

יקיר עם אביו, אהרון

יקיר היה ילד חייכן ושופע חיים ושמחה ותכונות אלו ליוו אותו גם כשגדל ותמיד היו סביבו חברים. עד גיל שלוש יקיר היה בבית עם אימו, שלקחה הפסקה מהעבודה בכדי לגדל אותו בשנותיו הראשונות.

ע"פ החלטת יוכבד, אימו, יקיר נשאר שנה נוספת בגן חובה ועלה לכיתה א' בגיל 7, יותר בשל ומוכן ללימודים המצפים לו.

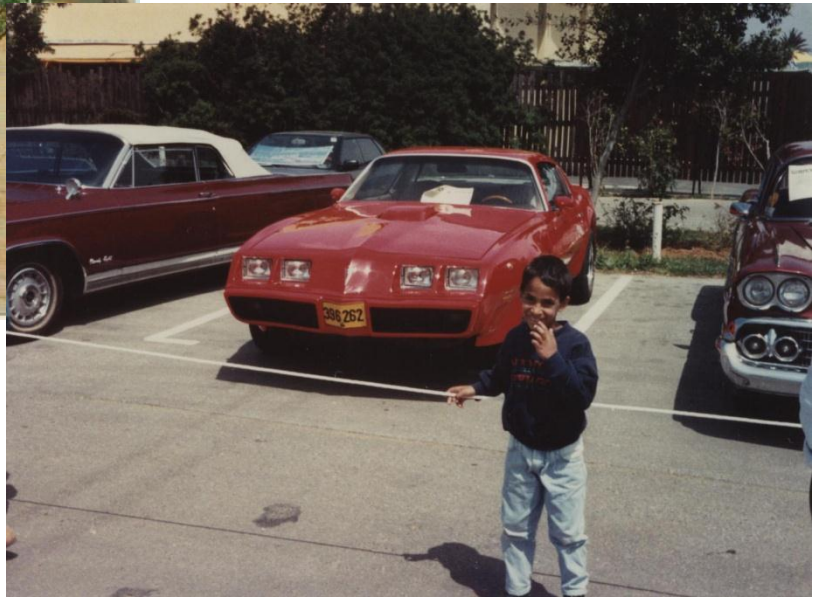
את לימודי היסודי עשה בבית הספר "אהרונוביץ" שבכפר מלל. ואת לימודי החטיבה והתיכון עשה בבית הספר "עמי אסף" שבבית ברל.

יקיר עם אחיותיו לביאה ונועה

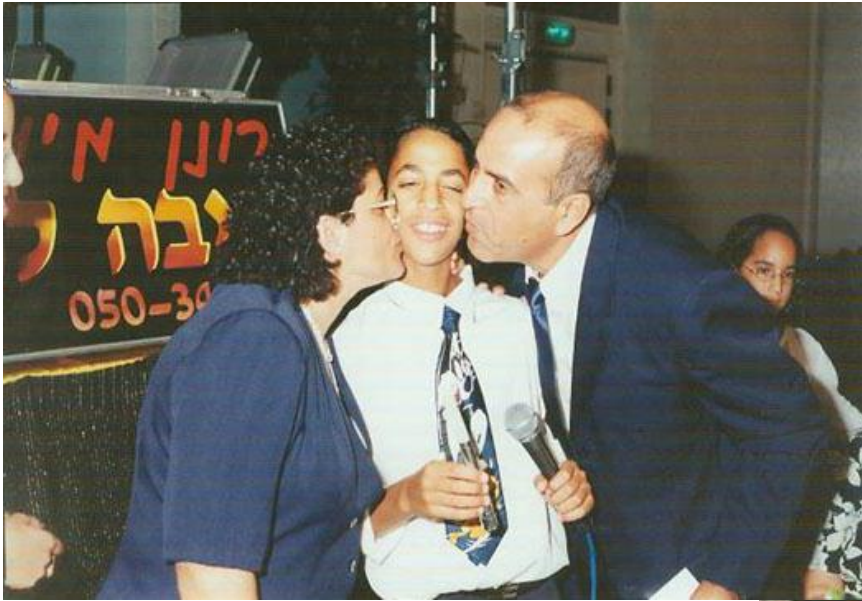

בר המצווה

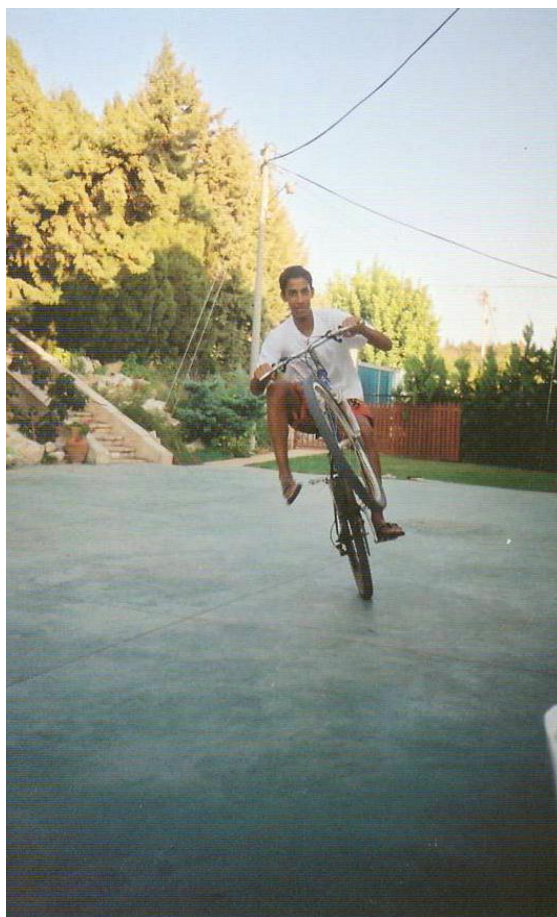
את בר המצווה חגג יקיר באירוע גדול ושמח עם כל חבריו ובני משפחתו. אימו נזכרת כי לאחר שהם כבר קנו בגדים ליקיר לכבוד האירוע המיוחל (וידוע מאז ומתמיד שיקיר השקיע בהופעתו החיצונית), מסי ימים לפני החגיגה יקיר נתקל בעניבה של טוויטי, אותה החליט שהוא קונה לאירוע ועקב כך הם היו צריכים לקנות את כל החליפה מחדש על מנת שתתאים לעניבה.

בתור ילד ומתבגר יקיר אהב מאוד לרכב על האופניים שלו, אך לא כמו כולם, הוא היה אוהב לעשות פעלולים משוכנים ולרכב במקומות לא רגילים, כמו על גרם מדרגות או על המעקה, להרים את הגלגל הקדמי ועוד... בכל פעם שאימו הייתה תופסת אותו עושה מעשה שכזה עם האופניים הייתה מאיימת עליו שתיקח לו אותם עד שיום אחד ראתה מחלון הבית שהוא רוכב על האופניים על מעקה המדרגות בכניסה לחצר ביתם, מיד יצאה יוכבד החוצה ופינצ'רה לו את הגלגלים של האופניים. כמובן שמעשה זה לא עזר במיוחד מאחר ואביו של יקיר תמיד היה מתקן לו את האופניים מחדש וליקיר הייתה הזדמנות להמשיך עם פעלוליו.

כשקצת גדלו עברו מאופניים לאופנוע. לאחד החברים, מעיין, קנו אופנוע 200 סמ"ק ובלתי נמנע שיקיר ירכב עליו. בהתחלה מעיין לא הסכים מכיוון שאבא שלו לא הרשה לו לתת לאף חבר לרכב אך לבסוף, כמו תמיד יקיר השיג את מה שחפץ בו ועשה סיבוב על האופנוע בחנייה של הבריכה. יקיר, שחבב פעלולים, הרים את הגלגל הקדמי של האופנוע והתהפך באותו הרגע, נפל על הרצפה והתגלגל מצחוק. כשחזר הביתה עם סימני פציעה וחבורות נבהלה אימו ושאלה מה פשר הפציעות ענה לה יקיר שזה מאופניים של חבר שרכב עליהם.

מאוחר יותר כשנפגש עם דור החליט לעבוד עליו וסיפר לו שאבא שלו גילה את הסיפור האמיתי על האופנוע, כעס מאוד והחטיף לו סטירה. דור נבהל אך יקיר גילה לו שרק התבדח איתו. כזה היה יקיר בנוסף לכל הפעלולים שעשה גם אהב מאוד לעבוד על חבריו ולהתבדח איתם, כפי שהם מספרים.

מוריו מספרים עליו כי היה חביב הן על המורים והן על התלמידים. היה תלמיד ממושמע וציוניו היו טובים.

דפנה סנדרס, מורתו של יקיר לאנגלית מספרת עליו: "אני זוכרת את יקיר כאילו הוא ממש כאן מול העיניים, לימדתי את יקיר אנגלית כשהוא היה ב"א-י"ב. אני זוכרת איך שנכנסתי לכיתה, הוא היה תמיד מחייך ותמיד היו כאלה שהפריעו, אבל הוא לא היה כזה, הוא תמיד היה מוציא את הספרים והמחברות והיה מוכן לשיעור. בכיתה של ארבע יחידות תמיד הייתה אווירה טובה, יקיר היה אחד התלמידים המקסימים של הכיתה.

הייתה תקופה שהוא נפצע ברגל, הוא תמיד סיפר על הפחד שהיה לו, שהפציעה תפריע לו להתקבל ליחידה שרצה, הצבא היה מאוד חשוב לו. באותה תקופה היו לו הרבה בדיקות רפואיות, בדיקות שלפני צבא, לפני גיוס. אני יודעת שהוא בסוף כן התקבל ליחידה קרבית- הצבא היה לו חשוב. אני זוכרת גם את דן קוסובר, הוא ויקיר היו חברים ממש טובים, כמעט בלתי נפרדים. הם תמיד היו יושבים ביחד בכיתה.

היה מקרה שאני ממש זוכרת עם שניהם: באחד השיעורים שהעברתי אחד התלמידים עשה מעשה חמור, אם אני זוכרת נכון, הוא ירק על הרצפה, ואני ממש כעסתי, השתוללתי. התלמיד קם וענה לי (התחצף אלי), ובאותו רגע אני זוכרת איך שניהם, יקיר ודן, קמו ותפסו אותו ואמרו לו: "אל תיגע בה", הם ממש הגנו ושמרו עליי. זה מקרה שממש זכור לי, אני לא אשכח את זה. כששמעתי על מה שקרה, הייתי בשוק, איך דבר כזה יכול לקרות. אני זוכרת גם את רותי וסרמן (המחנכת של יקיר במשך שלוש שנים) שהייתה בהלם. אם אני לא טועה, יקיר היה בכיתה חינוך האחרונה שלה. כולנו הצטערנו מאוד על האסון".

יקיר עסק רבות בפעילות ספורטיבית כמו ג'ודו וכדורסל. כשנושא הכדורסל נעשה רציני ומקצועי יותר חשב יקיר האם הוא רוצה לבלות כמעט את כל זמנו הפנוי באימונים או שיש לו עוד דברים נוספים חשובים בחיים ולאחר התייעצות עם אביו, אהרון, החליט כי הוא פורש ושיש לו דברים אחרים בחיים שלא היה רוצה לפספס.

ואז יקיר התחיל להשקיע יותר בקפוארה והתאהב בה.

יקיר כבר מילדות חלם על הרגע שבו יתגייס ויוכל לשרת את המדינה בכבוד.

הוא השקיע זמן רב בהכנה לצבא והשתתף בכושר קרבי, חלומו של יקיר היה להתקבל ליחידה היוקרתית, השייטת. את הגיבוש הפיזי עבר בקלות.

לאחר אימוני הרבים אך את המבחנים הסופיים לא צלח. אך מכיוון שהצטיין נתנו לו לבחור לאיזו יחידה יוקרתית אחרת הוא ירצה להתגייס ויקיר בחר בדובדבן, יחידה בצנחנים.

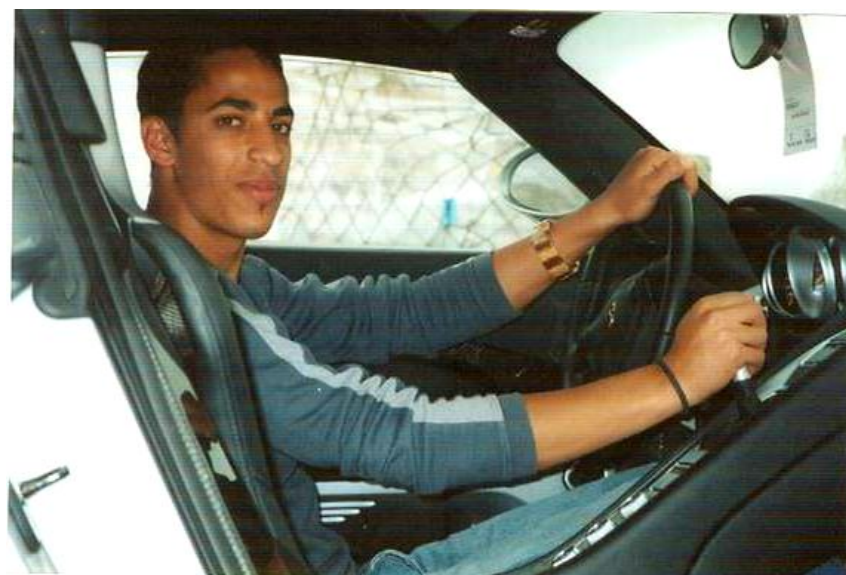
מעבר לעיסוקיו הספורטיביים והצבאיים ליקיר הייתה עוד אהבה גדולה והיא, מכוניות.

יקיר, מגיל צעיר אהב מאוד כל מה שקשור במכוניות, זיהה כל סמל והכיר את כל הסוגים. אביו, אהרון שעבד בשדה התעופה, היה מעדכן אותו בכל פעם שהגיעו מכוניות לארץ לקראת תערוכת המכוניות והיה לוקח אותו לשדה לראות את הרכבים לפני כולם.

כשגדל יקיר כבר היה מגיע לשם לבד. וכמובן שבתערוכה אח"כ היה משוויץ בזה שהוא כבר ראה את הרכבים ואף זכה לשבת בתוכם.

כשקיבל רישיון היה לוקח את כל החבר'ה לבית ספר כל יום, תמיד היה מביא את הרכב, מחכה בחוץ וקורא להם שיצאו החוצה.

גם מוזיקה הייתה חלק בלתי נפרד מחייו של יקר ובעיקר מוזיקת הרגאי של בוב מארלי.

יקר נהג לתלות בחדרו מילים של השירים של בוב מארלי ואף שאף לחיות את חייו על פיהם, כפי שאימו מספרת תמיד הוא היה מרגיע אותה כשמשוהו קרה והיה אומר לה אל תדאגי הכל יהיה בסדר, מה את דואגת? קחי הכל בקלות...

יקר לא חסך בתמונות, פוסטרים, דגלים ועוד חפצים של בוב מארלי וקישט את כל חדרו בזה, בהחלט אפשר להבין כמה שאהב אותו ואת המוזיקה שלו רק ממבט אחד מהיר בחדרו.

חלומו של יקר היה לטוס לאחר הצבא לג'מייקה, ארץ מולדתה של מוזיקת הרגאי שאהב כ"כ. מוזיקה שמחה וקצבית כמו יקר.

אמנם יקר לא הגיע לג'מייקה אבל הוריו ביקרו שם וכפי המתבקש יקר לא יכל לחכות לרגע שיחזרו ולא מגעגעועיו אליהם אלא בשל ההמתנה למזכרות שהביאו הוריו בשוכם משם, פוסטרים, דגלים ודיסקים של בוב מארלי הנערץ.

בחדרו של יקר

עם כל הכבוד לכל האהבות המוזיקליות והספורטיביות של יקיר, הייתה לו אהבה אחרת, אהבה שגרמה לו לעשות דברים שאף אחד לא חשב שיעשה, ושמה גבי.

אימו מספרת שבני המשפחה נהגו לצחוק על יקיר על כך שהוא מבשל בשביל גבי, מכין לה דברים, קונה לה פרחים, תמיד היה זה הוא שמבקש שיעשו בשבילו דברים בבית, הרי הוא זכה בבית לכינוי ה"שיח הסעודי" של הבית, כפי שאחיותיו נהגו לקרוא לו.

בין יקיר לגבי הייתה אהבה גדולה, כפי שאימו מספרת, הוא נתן לה ועשה בשבילה הרבה מאוד, הוא העריך אותה רבות והעריך אותה.

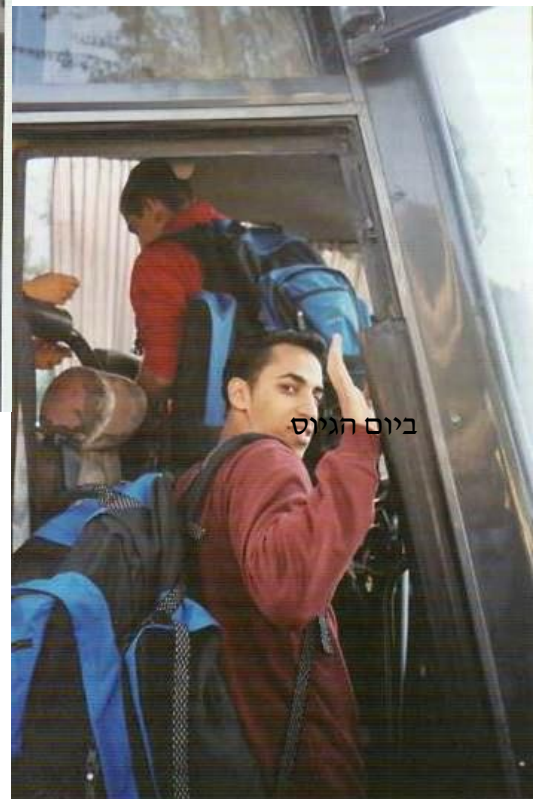
יקיר וגבי

יקיר היה חדור מוטיבציה לתרום לצבא ולמדינה ככל יכולתו, ודיבר כל העת על רצונו להתנדב ל"שייטת". לפיכך, בהתקרב מועד הגיוס, הגביר את אימוני הכושר, ואף עודד את חבריו להצטרף אליו.

מספר אחד מהם: "היה ליקיר כושר מטורף וכריזמה של לוחם אמיתי. היינו רצים ביער מסלולים שאינם קלים בכלל, הוא היה מדלג אותם כמו פנתר, ולי, שבדרך כלל הייתי מגיע כמה רגעים אחריו, הוא היה נותן תמיד להרגיש מנצח ולימד אותי, והוכיח לי גם לא פעם ולא פעמיים שתמיד, אבל תמיד, אפשר להמשיך עוד."

ב-24.11.2005 התגייס יקיר לצה"ל. רצונו להגיע ל"שייטת" לא התממש, אך הוא התקבל לסיירת "דובדבן" - מהמובחרות שביחידות צה"ל. עיניו של יקיר היו נשואות קדימה, אך חייו נגדעו באחת, ואת תכניותיו הרבות לא זכה להגשים. למחרת גיוסו, ביום כ"ד בחשוון תשס"ו (25.11.2005), נפל יקיר בעת שירותו והוא בן תשע-עשרה וחודשיים.

יקיר הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בכפר סבא. הניח אחריו הורים ושתי אחיות, ואת חברתו גבי.

חבריו של יקיר מספרים עליו רבות, ונזכרים בסיפורים רבים שבהם כיכב. כל זיכרונות הילדות וההתבגרות שלהם מלווים במעשי קונדס, חברות וגבורה שעשה יקיר.

אחד החברים נזכר, שיקיר בא עם רעיון לקחת כמה אבובים ולעשות שחיה בוואדי ליד הישוב, כשהיה שם שיטפון. הם באו עם חליפות צלילה ויקיר לא לבש חליפה, נשאר עם בגדים רגילים. הייתה זרימה ממש חזקה באותו הזמן וכשהם הגיעו לאף אחד לא היה אומץ לקפוץ למים, הם היו קפואים. יקיר כמו תמיד היה הראשון לקפוץ, ללא פחד, ואחריו, מתוך אמונה ביקיר קפץ ליעד, אך באותו הרגע התחיל להיסחף בזרם צועק "הצילו", יקיר ללא מחשבה מיותרת בא לעזרתו ומשה אותו החוצה מן המים. יוכבד, אימו של יקיר מספרת כי כשקרה המקרה, אימא של אחד החברים התקשרה אליה בכעס רב כי בנה יקיר גרם לבנה לקפוץ למים ולשחות במים הקרים והסוחפים. יוכבד לא הבינה במה מדובר ואמרה שאין סיכוי שיקיר עשה דבר כזה. כשחזר הביתה שאלה אותו יוכבד האם זה קרה באמת והוא הכחיש, מה גם שיקיר וחבריו היו יבשים וכלל לא היה שום סימן לשחייה במים.

אור, חברו, מספר כי יום אחד כשהבריכה הייתה ריקה ממים הם הגיעו לשם וליקיר היה רעיון- להחליק במורד הבריכה על ארגזים. כמוכן שיקיר היה הראשון לנסות זאת, הוא יושב על ארגז ומישהו מאחור דוחף אותו מטה.

יקיר החליט שהוא מנסה זאת בעמידה, כיעה ליקיר לנסות כל דבר בצורה שונה, וניסיון זה לא צלח. יקיר נפל וקיבל מכה בראש. את יקיר זה לא ריגש במיוחד וכמו שאהב, החליט לעבוד על חבריו שוב. ליקיר היה מסטיק שהחליט שיתפקד בתור השן השבורה שלו. הוא אמר להם כי נפלה לו אחת משיניו ואינו יודע איפה היא. במשך חצי שעה הם חיפשו אותה עד שלבסוף מצאו את "שן המסטיק" שלו. רק אחרי חצי שעה לערך סיפר להם את האמת שלא קרה לו כלום.

דור, חבר נוסף, מספר כי בזמן שבנו את הבריכה הגיעו לאזור הוא ויקיר והם התחילו לריב בצחוק, ומי שרב עם יקיר יודע שזה יגמר בשתי צורות- האחת היא שהוא ירדוף אחרייך או בזה שתבכה, הוא תמיד היה מנצח. בכל מקרה הם התחילו לריב ולעשות שטויות, לצידם הונחו מס' שקי טיט ובלהט הריב הם פתחו את השקים והתחילו להעיף טיט אחד על השני שהתפזר לכל עבר, על הגדר, על הרצפה, על הסורגים ועוד.. הם חזרו אל ביתו של דור, התקלחו והחליפו בגדים, למחוק את הראיות המפלילות... מס' ימים לאחר מכן הם נתקלו במודעה שנתלתה על לוח המודעות של היישוב כי נעשה מעשה ונדליזם חמור בישוב סמוך לבריכה, מישהו פתח את שקי הטיט והעיף אותו לכל עבר וכי המשטרה פותחת בחקירה למצוא את העבריין... מיותר לציין כי טרם גילו את "העבריינים" עד היום.

סיפור החממה המפורסם- יקיר וחבריו הרחיבו בגרות בבילוגיה (5 יח"ל) וחלק מהפרויקט היה עבודת מחקר בחממה וטיפול בגידולים שלהם במעבדה (הפרטנרית של יקיר הייתה תמר). דור מספר כי הוא גידל עגבניות ויקיר ותמר גידלו פרחי קאלות.

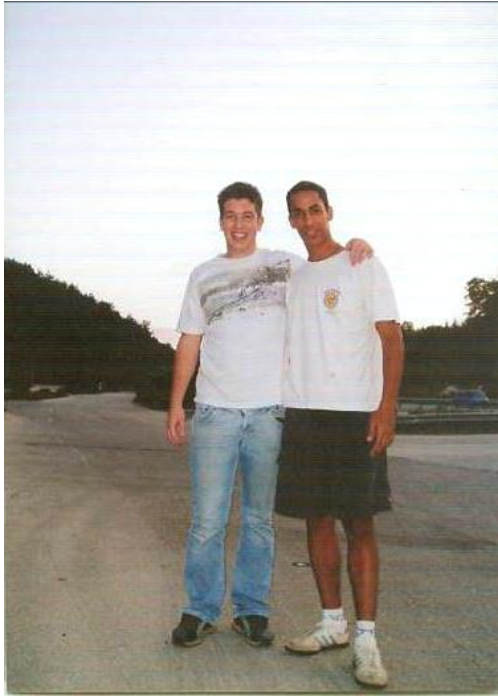
דור ויקיר לו היו במקביל באותו הזמן בחממה ותמיד עבדו שם כשהשני לא היה וזה נתן להם לגיטימציה לעשות מעשי קונדס אחד בשני... הם ניצלו את ההזדמנות הזאת והתחילו לחבל אחד לשני בגידולים. יקיר התחיל עם זה שהוא חימם יתר על המידה את העגבניות של דור, מה שהרס אותן, ויקיר העליל זאת על עומר (חבר אחר שלהם), הם גם היו זורקים את העגבניות על מאווררים גדולים שהיו בחממה ואלו היו "מתפלחות". המורה שלהם אגוזי לא הבין מה קרה לגידולים של דור ולבסוף הגיע למסקנה כי זאבים הורסים לו את גידולי העגבניות.

דור הבין כי יקיר לא יניח לניסוי שלו והחליט להחזיר ליקיר באותו המטבע, וחיבל ליקיר ותמר בניסוי (לתמר לא היה כל קשר להרס הניסוי של דור). דור הביא חומר ריסוס מהבית וריסס ליקיר את הקאלות, מה שגרם לייבושן ומותן. גם במקרה הזה לא הבינו המורים מה קרה לצמחים והחליטו שהייתה להם מחלה נדירה. בזכות מעשה התחבולה של דור יקיר ותמר קיבלו אישור מהמורים להפסיק עם הניסוי וקיבלו עליו ציון גבוהה (המורים בעצמם לא ידעו איך להמשיך עם הניסוי כי לא ידעו מה באמת קרה לפרחים).

החברים מספרים שלמרות שיקיר היה עושה הכי הרבה צרות ושטויות מורים אהבו אותו יותר מכל התלמידים כי היה בו משהו כובש, מלא קסם ו"תמימות".

דור מספר כי יקיר היה אוהב להפחיד אותו כשהיה נשאר לבד בבית. באחת הפעמים שהוריו של דור לא היו בבית יקיר הגיע אליו דפק בדלת וניער אותה והסתלק, ואז בכדי להוסיף עוד פחד היה רץ במהירות ליד החלון כדי שדור יראה איזו דמות... כמעט כשדור כבר עמד להתקשר אל הוריו יקיר היה מפסיק ונכנס אליו הביתה.

אור מספר כי יום אחד בזמן שצויטט באי סי קיו התחיל איתו שיחה מישהו בשם דוסטן. אור לא הכיר אותו וצויטט איתו. דוסטן התחיל קלל ולגדף אותו ואור בתגובה החזיר לו. מאוחר יותר באותו היום נפגש אור עם יקיר ועוד חברים במגרש ואור סיפר להם על דוסטן. יקיר אמר לו שהוא מכיר אותו ושהוא עבריין גדול ושירוץ הביתה, שיתחבר לאי סי קיו ושיתנצל בפניו על הקללות. אור המבוהל עשה זאת ובאותו הזמן גם יקיר רץ הביתה והתחבר לאי סי קיו בתור דוסטן ואור התנצל בפניו. עבר הרבה מאוד זמן עד שאור והחברים גילו שדוסטן היה בעצם יקיר...

ליקיר הייתה אהבה נוספת, בנוסף לכל אהבותיו הרבות ושמה היה וויסקי, הכלב האהוב שלו.

אימו מספרת כי היה להם שכן שגידל כלבים גזעיים וכששמע על כך יקיר החליט שהוא רוצה לאמץ כלב. הוריו לא רצו, במיוחד אימו שידעה כי הטיפול בכלב "ייפול" עליה, אך יקיר התעקש וכמו דבר שרצה והשיג, יקיר קיבל כלב בגיל 13 כי החליטה אימו כי הוא מספיק גדול ובוגר לגדל ולהיות אחראי על כלב. אימו נזכרת כי פעם אחת כשהיו בחו"ל יקיר התקשר אליהם בשעה שתיים בלילה מבוהל ומודאג מה שגרם ליוכבד, אימו לדאוג אך גילתה שהדאגה של יקיר נובעת מכך שוויסקי, כלבו, נפצע ויקיר היה מודאג מכך עד מאוד. עד כדי כך היה קושר לוויסקי ואהב אותו רבות.

יקיר עם כלבו האהוב וויסקי

יקיר היה נער מאוד ספורטיבי וגם היה מאמן את החברים שלו. הוא היה לוקח אותם לריצות ואימוני כושר. עומרי מספר כי פעם אחת הוא לקח אותו לריצה עם תיק משא ריק והם מילאו אותו בחמרה והתחילו לרוץ, עומרי התעייף מאוד מהר ולא יכל להמשיך אז יקיר לקח את שני התיקים והם המשיכו לרוץ.

חבריו מספרים עליו כי יקיר היה חבר אמת, "אין מצב שהיה מאכזב אותך", אומר עומרי, תמיד דאג שיהיה לך הכי כיף והכי טוב, שלא יהיה מצב שתהיה מאוכזב או מבואס ממשהו. פעם אחת הם היו במסיבה ויקיר כבר היה בפנים אך את עומרי ועוד חבר לא הכניסו, יקיר יצא החוצה באמצע המסיבה והחזיר אותם הביתה, הוא לא היה מפקיר חבר, תמיד היה שם בשבילם, לדאוג להם ולתת להם יד וכתף תומכת לצד כל מעשי הקונדס והשטויות שהיה עושה איתם ולהם.

10.11.09

יהור,

יהור היא מהאנשים של אתה היה רוצה להכיר.
או שהיה מקפיד על מספר פחות מצדו היה
מאיר בין-אדם מביא את צפין איר, איר מיותר.

נפיור אמצול חבר כמו יהור. אדם שלם אהוב
וכלם מתבשר, וזה מפני שמעבד נהג אהב
את כלם והוא לא כלם כמו להם, וכובד
איתם בין להסבטנו איתו ובין לא.

במחנה חבר עם חיה הכי חבה בעולם, בחור לוק
עם אלוה פתיחה את בעצם כועל עם נוכח
כמה ומעורר תכרס.

אם איתור את החיוב הכי גבה בעולם והוא אהב
היה מכן אצבע אולם. חבר שמעיד יפץ
אמנוק אהובים איתו, אהבתו.

היבול מבין את חם ונחש
מאנים אהבין ואהלים.
החיים ממשכים אמה מושק איתו
באיל.

"ואצ אצבעת חכה השאנו בן".

אהוב, מאצמא וצוכת,

אמר.

יקיר ואני חברים מאז שאני זוכר את עצמי.

ממש מהימים שהיינו מתרוצצים בגן יוכי בחצר הגדולה
דרך הימים בחטיבה, שבאופן קבוע היינו נוסעים יחד לכפר סבא
חוגגים עם החברים בנירית את ל"ג בעומר ויום העצמאות.
ועד הימים בתיכון שהיינו מבליים המון ומתאמנים יחד לקראת הצבא.

היה לו כושר מטורף וכריזמה של לוחם אמיתי.
היינו רצים ביער מסלולים שאינם קלים בכלל, הוא היה מדלג אותם כמו פנתר, ואני שבדה"כ הייתי מגיע
כמה רגעים אחריו, הוא היה נותן לי תמיד להרגיש מנצח ולימד אותי, והוכיח לי גם לא פעם ולא פעמים
שתמיד אבל תמיד אפשר להמשיך עוד.

יקיר היה באמת טיפוס שלא פוגשים כל יום.
חבר שבאמת תמיד תמיד היה שם בשבילך, הבחור שתמיד תמיד היה כיף להיות איתו.

הוא תמיד אהב את החמשירים שלי ושל אור
ותמיד לפני כל ברכה או שיר שכתבנו עליו הוא היה מבקש, "רק בלי שטויות.."
אז הינה חמשיר נוסף שנועד לספר משהו על יקיר:

תארו לכם שאתם מכירים מישהו שהוא הכי טוב
שזה פשוט תענוג לפגוש אותו ברחוב
מישהו שכולם מכירים
אחד שיש לו מליון ואחד חברים
זה בחור שכולם מעריצים

תמיד מסתובב עם חיוך מצד לצד
זה החבר הכי טוב.. שלעולם לא ישאיר אותך לבד
מישהו שהוא כל יכול
ותמיד תמיד ייתן לך את הכול
חושבים שאתם מכירים? זה הבחור שאני הכי אוהב
הבחור שתמיד יישאר לי בלב
אני מכיר
זה יקיר

מי ייתן ולכל אחד מכם יהיה כזה חבר.

לגבול שצפיה הרבה השתנה כאן...
צמד זמן שאון... מחלוקה עם אין קץ (אהוד מנא) - לעצ סטנן)

גוף הצבא שדיברנו אליה שרדנו את עצמנו אזיה ביישק, יומי, שבוטאו-
מורשים...

כזה זה, ואסתר כלא הייתה פלל.

אך מקומה תופסו שחור לא ארצות כחוקות כאלו שבין אין
באגז זהים ולא צבא... שחור על נמנני • וזלמיה...

אבל כניהלה שישנם בשרים לפני "הצמק" זמא עושה את שלו...
ועל אינו נצור לכל שמואס... (אברהם) - פניו עושה את שלו.

ואפילו ש"התבכיו" ויקום קצת כוח...

ש פה חיים נסה ללמוד... זה בזני נתפס

"אין זה שפירצו כמו שלקן אינו צחוק?" (אזיק גלילי - כנה חסר).

שיון חזק אוקליל מהשיחור, מהשיחור, מהספוריז מפיציות, תלמודי
למחילויים, ממני מאור וזוהר.

אבל זה בחור זי. שגרה ~~א~~ מבר את הרל וירדע את הרל... כי
אף שיוק פזיר אתנו תמיד תרה מפסלנו, מרכזי כפי גלעה דומיננטי
לכרומאקי.

ואנה עדין גמיר לש כפסלנו כמו פסם... גמיר סאר ומיז עוצר בדרכ
המיותר היה הפסי "השול" חזוק, מהל מרחוק... (למה אנכי - האדם
היושר)

היה שגמיר ממן ועד אדיטון, ביציון - פטוויז בספוריז בריציו
באומניס אפילו בכלבים הדי איענו מופק זהאמין שלא דחה שש שכת
רק דבר אחד רביז אפרש לפני גלפד שלה...

"חבק טום את מוריק... את חסניק אל תעצוב..." (למה אנכי - יהאמתי).

אולם, ולנו מוסק לתפס
זלמיה

יקיר לא זכה לחגוג את יום הולדתו העשרים. כתבה שרה כהן לזכרו:

אלוהים שלי אשר מאחורי הזית או האורן או הברוש,
אפשר עכשיו, או שאחזור שוב בשלוש?
זה יקה רק רגע, רציתי שתתן לו מתנה,
הן הוא נולד היום.
היום לפני עשרים שנה.

אני יודעת שתסכים
אתה הלא רחום, חנון וטוב,
והשקית כל כך קלה, ודאי לא תתקשה לסחוב.
שקית כזאת של יומולדת, ממש כמו שנותנים בגן,
כי בלבי, לב אמא,
תמיד הוא ישאר קטן.

יש בה חופן ריח של פרחי עונות
פרחים בשלל צבעים שנבטו מן הדמעות,
ויש בה קרן שמש אביבית ובהירה
שתחמם גופו בקור ויצעד הוא לאורה

יש בה בשקית חיבוק, הוא קצת גדול, אני יודעת
לא יכולתי להקטין, אני כל כך מתגעגעת
יש גם מן חיוך קטן, כזה רק בזוית הפה
לזכר הימים בהם צחקנו, והרבה.

ויש כמה זרעים פגים, זרעי ילדות, זרעים של יופי
שישמר הזיכרון, התום הזה שאין בו דופי.
ונגיעה אחת רכה שהתגנבה לה יש מאין
עם ניחוחות של אהבה שלא מומשה עדיין.

אז אלוהים שלי, אשר מאחורי הזית או האורן או הברוש,
כבר לא דחוף. אפשר גם אחרי שלוש.
אולי אתה ישן או מפלרטט עם החמה
אולי תכננת תכניות, אולי עוד מלחמה,
אולי כל הרעים ניצחו ואתה קצת עצבני,
אני כבר אסתדר לבד. אפגוש אותו בדמיוני.

במלאות ארבע שנים ללכתו של יקיר, כתב חברו עומר-

"יקיר. ארבע שנים עברו ועדיין אין יום שאני לא חושב עליך. אני מתגעגע אליך כל כך ומתגעגע לימים היפים שלנו ביחד ולדברים הכי קטנים - לאכול בחוץ בכל פעם שאחד מאיתנו רעב - גם אם השני לא, הקניות והסידורים, השיחות שלנו על כל דבר, ועד היום אין מישהו שאני מרגיש שאני יכול לסמוך עליו ולספר לו כל מחשבה שעוברת לי בראש כמו שסיפרתי לך. מתגעגע לצחוקים - פשוט נהנינו מכל רגע ולא ידענו מה זה דאגות בכלל. הלוואי שהיית פה איתי, היו לנו עוד כל כך הרבה תכנונים. היינו טסים לג'מייקה כמו שתמיד רצית. אתה כל כך חסר לי, ואני כל כך הייתי רוצה להתייעץ איתך ושתעזור לי כמו שתמיד עזרת. קראת אותי גם כשניסיתי להסתיר, והיינו פשוט באותו ראש. אני אוהב אותך כל כך ומתגעגע."

לזכרו של יקיר, הוריו הקדישו לו את הכיכר המרכזית ביישוב שבו נולד וגדל, בנירית. הם מטפחים אותה, מגדלים אותה ושומרים עליה. שם נערך גם טקס הזיכרון הראשון לזכרו של יקיר.

בשנת 2005, חודש לאחר מותו של יקיר נערך לזכרו מרוץ לפיד בבית ספרו "עמי אסף" שבבית ברל. את המרוץ רצו בשדות סביב בית ברל.

CULTIMAGES
BOB MARLEY RASTAMAN

**'My music will
go on forever.
Maybe it's a
fool say that,
but when me
know facts
me can say
facts. My
music will go
on forever.'**

100828

לקטו וערכו :

תלמידות : היא לי ברכה וקארין ישראל

סטודנטית : רותם זקין

משפחת אברהמי

תודות :

תיכון עמי אסף.

מכללת בית ברל.

מכללת לוינסקי.

מועצה אזורית דרום השרון.

אגף הכשרת עובדי הוראה.